

A Mágus bűvöletében

Mindig gyanúsnak tartottam azokat a dolgokat, amelyeket tömegek imádnak. Ritkán fordul ugyanis elő, hogy valódi értéket hordoznak; szokatlanul nagy sikerüket inkább annak köszönhetik, hogy az emberek egymásra ragasztják a lelkesedésüket, mint egy vírust. Ezért mindig óvatosan „kóstolgattam” a nemzetközi népszerűségnek örvendő termékeket, például a könyveket. Megesett, hogy fenntartásaim alaptalannak bizonyultak, mint a Harry Potter-sorozat esetében, amelyet valóban nagyon izgalmas olvasmánynak tartok, de előfordult az is, hogy a történetet, amelyért milliók rajonganak szerte a világon, egyszerűen üresnek találtam, akárcsak a napjainkban tinédzsereket lázba hozó Alkonyatot. De ha másért nem, hát kíváncsiságból én is mindig kezembe vettem a bestsellernek számító könyveket.

Így jártam Paulo Coelho, „a Mágus” műveivel is.

A brazil férfi napjaink egyik legnépszerűbb szerzőjének számít. A könyvesboltok nem csupán regényeivel vannak tele, hanem a műveiből válogatott idézetek gyűjteményes köteteivel is. S nemcsak olvasói ismerik el: számos irodalmi díj birtokosa, a Brazil Irodalmi Akadémia tagja, valamint ő tartja a legtöbb nyelvre lefordított könyv (Az alkimista) rekordját.

Már néhány évvel ezelőtt is ismert és kedvelt író volt Magyarországon is, bár még nem szerepelt olyan sűrűn a médiában, mint napjainkban. Nekem is akkor ajánlották először a figyelmembe. A Veronika meg akar halni című művéből azonban csupán egy dologra emlékszem: arra, hogy nem tetszett.

Sokáig el is feledkeztem az íróról, majd pedig nem értettem, miért folyik a csapból is éppen ő, amikor – gondoltam még néhány hónapja – semmi emlékeztetést nem alkotott. A környezetem tudja rólam, mennyire szeretek olvasni, és mindenki lépten-nyomon Coelhót ajánlotta a figyelmembe. Végül akkor döntöttem úgy, hogy adok neki még egy esélyt, amikor a komolyabb irodalommal keveset foglalkozó mostohanővérem is ódákat zengett róla. Kinéztem az egyik könyvet, ami érdekesnek tűnt – A győztes egyedül van -, majd elzarándokoltam a könyvtárba, hogy megszerezzem.

A keresett kötet azonban nemcsak nem volt bent, de meg sem volt a könyvtárban. Így találmra kaptam le egy Coelho-kötetet a polcról: A Zahirt. Fűlszövege alapján nem izgalmasnak, sokkal inkább elvontnak tűnt, de azért elkezdtem.

Aztán befejeztem.

Sokáig azt gondoltam, az a jó könyv, amelyet az ember képtelen letenni, és szinte egy ültő helyében végigolvassa. A Zahir olvasása közben döbentem rá, hogy a fordítottja is lehet igaz: minél többször teszi félre az ember a művet, hogy gondolkodjon a benne leírtakon, annál jobban megérintette. Nekem több mint másfél hét kellett ahhoz, hogy végezzek a könyvvel, pedig nem túl hosszú (alig több háromszáz oldalnál). A végén várt a legmeglepőbb felfedezés: olvasás közben nem figyeltem magára a történetre. Tudom, hogy a főszereplő egy férfi, akit elhagyott a felesége, és újra rá kell találnia önmagára, mielőtt elindulhatna megkeresni a nőt. De nem ezt tartottam fontosnak, sokkal inkább azt, hogy mennyi mindent tanulhatok meg önmagamról és a világról, amelyben élünk. A szerző sem egyetlen üzenetet akar közvetíteni írásában, inkább sok apró dologra nyitja fel az olvasó szemét, amelyek egyébként elvesznének a hétköznapi zűrzavarában. Ilyen például az, hogy mennyire fontos, hogy beszélgessünk, figyeljünk egymásra, a körülöttünk élőkre, hiszen enélkül elsorvadnak a kapcsolataink, és egyszer csak azon vesszük észre magunkat, hogy nem ismerjük az embert, aki már hosszú ideje része az életünknek. Egy másik apróság: nem biztos, hogy helyes, ha teljesen alávetjük magunkat a társadalmi elvárásoknak. Néha a boldogság abban rejlik, ha merjük a saját utunkat járni.

Ezek az üzenetek, vagy inkább sugallatok profi módon vannak beépítve a történetbe, el vannak rejtve, és az olvasó főszereplővel együtt fedezi fel őket. A mű olvasása felér egy spirituális utazással, önmagunk újrafelfedezésével, éppen ezért a cselekmény szinte mellékes,

csupán a körülményeket teremti meg az utazáshoz. A karakterek leheletfinoman illeszkednek ebbe a világba. Nem hétköznapi emberek, de akár azt hihetnénk, hogy azok: az általuk felfedezett és átélt élmények számunkra is elérhetőek, ha van bátorságunk magunkba nézni. Kívánom, hogy így legyen, és egyúttal az olvasáshoz jó szórakozást kívánok, hiszen egy milliók által kedvelt író kevésbé ismert művéről van szó, amely azonban igazi értékeket közvetít költői formában!

Szabó Sarolta 13. C